

РЕШЕНИЕ

№ 3549

гр. София, 08.11.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 08.10.2010 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Красимира Милачкова

ЧЛЕНОВЕ: Любка Стоянова

Весела Андонова

при участието на секретаря Албена Рибарска и при участието на прокурора Христова, като разгледа дело номер **6700** по описа за **2010** година докладвано от съдия Красимира Милачкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

С решение от 25.06.2010г. по НАХД № 1699/2010 г. на Софийски районен съд (СРС), НО, 8 състав е потвърдено наказателно постановление (НП) № 23-2300884/16.11.2009 год., издадено от директора на Д. „Инспекция по труда” – С област. С НП на „К – Н - 90” Е. е наложена имуществена санкция в размер на 10000 лв., на основание чл.413, ал.2 от Кодекса на труда (КТ).

Срещу така постановеното решение е постъпила в срок касационна жалба от процесуален представител на санкционираното дружество, с която се иска неговата отмяна като неправилно. Ответникът по касационната жалба изразява становище за неоснователност на жалбата. Представителят на С градска прокуратура моли жалбата да бъде уважена.

Административен съд С. град, Седми касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение и събраните по делото доказателства, съобрази доводите и становищата на страните, и обсъди както наведените касационни основания, така и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е допустима, предвид обстоятелствата, че е подадена от активно легитимирано лице в законоустановения 14-дневен срок от съобщаването на обжалваното съдебно решение. Разгледана по същество, тя е и основателна.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от

Административнопроцесуалния кодекс и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, Седми касационен състав на Административен съд С. – град намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази и, че това решение е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Настоящият състав обаче не споделя формирания извод за законосъобразност на процесното НП, по следващите съображения. Дружеството е санкционирано в качеството му на работодател по смисъла на т.10 от § 1 на Допълнителните разпоредби (ДР) на Наредба № 2/22.03.2004 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи. Като нарушена е посочена разпоредбата на чл.11, т.4 от Наредбата, която обаче предвижда задължение на координатора по безопасност и здраве за етапа на изпълнение на строежа. Нарушението е възможно от страна на координатора, ако такъв е бил назначен, но не изпълнява това си нормативно задължение. Фактическите твърдения, изложени в случая от страна на административнонаказващия орган са в насока неизпълнение от страна на дружеството на задължението му да осигури здравословни и безопасни условия на труд, като за това неизпълнение е наложена санкция на основание чл.413, ал.2 КТ. На първо място тук следва да се посочи, че определението за "работодател" съгласно § 1, т.1 от ДР на КТ, се различава от това по Наредбата; второ, задължението да осигури координатор е на възложителя на строежа, определен в § 1, т.1 от ДР на Наредбата, съгласно чл.5, ал.1 от същата, а не на работодателя, според което и да е от двете определения. Следователно, несвоевременното осигуряване на координатор, макар и да е от значение за безопасните и здравословния условия на труд, е извън състава на чл.413, ал.2 КТ. Поради това, посочената разпоредба не е годно основание за санкциониране на неизпълнението конкретно на това задължение. При фактическата обстановка, установена в случая, административнонаказателната отговорност се явява реализирана при разширително и по аналогия тълкуване на горепосочените разпоредби, което е недопустимо съгласно чл.46, ал.3 от Закона за нормативните актове.

Предвид изложеното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение от от 25.06.2010г. по НАХД № 1699/2010 г. на С районен съд, НО, 8 състав и вместо него постановява:

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 23-2300884/16.11.2009 год., издадено от директора на Д. „Инспекция по труда” – С област.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.